

ørkesløst at optage en saadan Bestemmelse; thi jeg gad nok set, hvorledes det i en saa enkel og simpel Sag som denne skulde kunne ske, at man forandrede Anskuelse paa 14 Dage, saa at et Sogneraadmedlem, efter at have stemt for en Sag i Dag, om 14 Dage stemte imod den. Det er mig ganske utænkeligt og uforstaaeligt. Derimod tilstaar jeg, at jeg, som paa saa mange andre Maader støtter den højtærede Regering, ogsaa gerne vilde hjælpe den til at faa genoptaget dens oprindelige Forslag paa dette Punkt, som forekommer mig at være af ganske anderledes Betydning og Vigtighed, og som i Virkeligheden har mit fulde Bifald. Jeg tænker paa de Bestemmelser, som fandtes i §§ 32 og 33 i Regeringens Forslag, og som gik ud paa, at saadanne Beslutninger som de før omtalte ikke skulde kunne tages, medmindre et Flertal af $\frac{3}{4}$ af vedkommende Medlemsantal stemte derfor. Denne Bestemmelse anser jeg for at være overmaade fornuftig og hensigtsmæssig, og jeg skal gøre mit bedste til, at Regeringen kan faa sin oprindelige Villie og faa en saadan Bestemmelse optagen i Loven.

Saa skal jeg endnu kun med et Par Ord nævne det Andragende, som er kommet fra Frederiksberg Kommunalbestyrelse og enstemmigt er vedtaget af den, og som udtaler Ønsket om at faa et mere fast System af Regler for Paaligningen af Skat og navnlig om, at man, da Frederiksberg jo omsluttes af Kjøbenhavn, maa kunne paaligne den personlige Skat efter de samme Regler i begge Kommuner. Anmodningen gaar altsaa ud paa, at der maa blive truffet en Bestemmelse, hvorefter Indenrigsministeren bemyndiges til efter Andragende fra Kommunalbestyrelsen at udvide de i Lov af 19de Februar 1861 om de kommunale Skatter i Kjøbenhavn gældende Regler til ogsaa at gælde for Frederiksberg med de Modifikationer, som Forholdets Natur maatte udkræve. Jeg henstiller dette til Overvejelse af Udvalget og nævner endnu kun, at man paa Frederiksberg paa Grund af det ejendommelige Forhold mellem de to Kommuner, Frederiksberg og Kjøbenhavn, hvoraf den første er omsluttet af den sidste, ligeledes anser det for meget ønskeligt og hensigtsmæssigt, om man ved Udførelsen af Reglerne om den mellemkommunale Beskatning kunde betragte de to Kommuner som en. Jeg ved godt, at Kjøbenhavn holder ikke af det, men det er i Virkeligheden en ganske retfærdig Ting. Ogsaa dette Forslag skal

jeg senere tillade mig at bringe til Forhandling her i Salen.

H. N. Hansen: De Bemærkninger, jeg har at gøre, angaa 3 Paragraffer, som ogsaa til Dels ere omtalte af den sidste ærede Taler.

Den første Bemærkning gælder Lovforslagets § 7, hvor jeg ligesom den ærede Taler gør opmærksom paa de urimelige Regler, som der opstilles med Hensyn til en Forhøjelse af den kommunale Skat, som skal lægges paa Indkomsten. Der er der fastsat, at man kan lægge til den sædvanlige Indkomstskat indtil 65 pCt., naar den flyder af Kapital eller lign., og naar Skatten flyder af fast Ejendom, derunder Fabrikker, indtil 50 pCt.; yderligere foreslaas det, at der, som man kalder det, „efter Lejligheden“, kan lægges et Paalæg af indtil 35 pCt. derpaa. Jeg tror nok, at man kan sige, at det er saa høje Tal, at de ikke bør bevares i det endelige Lovforslag.

Min næste Bemærkning gælder § 30, det store Statstilskud af 2,500,000 Kr., som det foreslaas, at Staten af sine Indtægter skal yde Kommunerne. Det har jeg allerede omtalt forleden Dag og skal henholde mig til de Bemærkninger, jeg da fremsatte. Jeg kan ikke finde det berettiget at lægge en ny Skat paa hele Befolkningen og bruge den væsentlig til Fordel for Kommunerne efter deres forskellige Udgifter. — Om den Fordelingsmaade, der nu er fundet, er den rette, anser jeg for meget tvivlsomt. Jeg hører til dem, der tidligere troede, at hvis man skulde gøre noget saadant, maatte det ske paa den Maade, at man lod visse kommunale Byrder gaa over til Staten. Naar man gjorde det, kunde jeg forstaa det. Naar man derimod skal bevare disse Byrder som kommunale Sager, tror jeg ikke, at det er rigtigt at paaligne Befolkningen i al Almindelighed til Bedste for dem. Om man nu vil komme til at stryge hele dette Tilskud eller nedsætte det, ved jeg ikke, men jeg beder om, at man i Udvalget vil have denne Sag alvorlig for Øje og navnlig have det for Øje, at vi ikke her lægge paa Staten en blivende Ydelse til Kommunen. Jeg tror, at det under alle Omstændigheder kun maa være for en kortere Tid, at man giver Kommunen denne Begunstigelse. Det vilde være unaturligt, om Staten skulde vedblive at staa i et saadant Forhold til Kommunerne, som man her synes tilbøjelig til at indføre. Jeg mener,